

щи" — за оркестъръ, единъ концерть за цигулка съ оркестъръ, 4 концерта за пиано съ оркестъръ, 9 цигулкови сонати, 3 клавиртриа, 2 клавирквартета, квинтетъ за пиано, флейта, кларинетъ, хорна и фаготъ, 4 сонати за виолончелъ, 3 сонати и др. нѣща за две пиана, прелюдии и фуџи; серенада, сюита, „Селска сюита“, „Вариации върху една валсова тема отъ Брамсъ“ и др. — за пиано на 4 рѣце, „Поетически и романтически“ пиеси, мелодии, „Фантази щюке“ и др. за пиано и цигулка, 5 Романти и една сюита за виолончелъ и пиано, Соната, хуморески, етюди, характеристични пиеси, импресии, карнавални сцени и мн. др. нѣща за пиано на 2 рѣце, оратории: „Светата шума“, „Мждростъ и изпълнение“, опери: „Симплициусъ“, „Свѣтвна пролѣтъ“, „Гудрунъ“, „Frutta di Mare“ и „Хубавата Белинда“, „Две празнични игри“ и „Пандора“ — за соли, смѣсенъ хоръ и оркестъръ, „Морско пжтуване“, „Каенисъ“, „Геройска честь“ и „Примирение“ — за соли, мжжки хоръ и оркестъръ, хорове за еднородни и смѣсени гласове, пѣсни съ пиано, дуети съ пиано, народни пѣсни и мн. др.

Хугбалдъ — Hugbald, латинизирано Ubald — виденъ теоретикъ, род. около 840 въ сегашна Белџия, умр. около 930 въ Сентъ Амандъ, калугеръ въ манастиря Сентъ Амандъ, ученикъ на своя вуйчо Мило (ржководителъ на пѣвческата школа въ речения манастиръ) — до 872 е живѣлъ въ разни манастири, а следъ смъртъта на своя вуйчо, самъ застава начело на пѣвческата школа въ Сентъ Амандъ. После го виждаме да ржководи школата при манастиря Сентъ Бергенъ, а следъ това — бива призованъ отъ архиепископа въ Реймсъ да възстанови старитѣ църковни школи; около 900 се завръща пакъ въ Сентъ Амаръ, дето умира. Неговитѣ ценни трактати, публикувани отъ Гербертъ въ I томъ на „Scriptores ecclesiastici“ сж: „De harmonica institutione“ — За установяването на хармонията „Musica enchiridiadis“, „Scholia enchiridiadis“ и „Commemoratio brevis de tonis et psalmis modulandis“ — Кратко припомняне за модулирацитѣ гласове и псалми — съдържащи найстарото подробно изложение за

многогласната музика и нейното линейно нотирание, което е отъ голѣма историческа важностъ.

Хуго фонъ Ройтлингенъ — Hugo von Reutlingen (1285—1360) — свещеникъ въ Ройтлингенъ, авторъ на ценното съчинение „Flores musicae omnis cantus Grigoriani“ — Цвѣтъ на музиката отъ цѣлото Григорианско пѣние, излѣзло за пръвъ пжтъ 1484 въ Страсбургъ.

Хуеферъ, Францъ — Hueffer, Franz — музикаленъ писателъ, род. 22 май 1843 въ Мюнстеръ, умр. 19 ян. 1889 въ Лондонъ, музикаленъ референтъ на „Таймсъ“, писаль: „Трубадуритъ“, „Музикални студии“ (1884), „Половинѣ въкъ на музиката въ Англия“ (1837—1887, 1889), „Рихардъ Вагнеръ и бждещата музика“ (1878) и др.

Хукъ, Джеймсъ — Hook, Jammes — извънредно плодовитъ английски компонистъ, род. 3 юни 1746 въ Норвичъ, умр. 1827 въ Булонъ, органистъ въ Лондонъ и др. английски градове, писалъ: нѣколко концерта за пиано и за органъ, клавирни сонати, 2000 свѣтски пѣсни, 40 опери и оперети, една школа за пиано, както и музика къмъ нѣколко пиеси.

Хулакъ, Джонъ Пикъ — Hullak, John Pik — английски гласовъ педагогъ и теоретикъ, род. 27 юни 1812 въ Вочестеръ, умр. 21 февр. 1884 въ Лондонъ, възпитаникъ на Кралския музикаленъ колежъ въ Лондонъ, после изучавалъ Вилхелмовата пѣвческа метода за народно пѣние въ Парижъ, основава въ Лондонъ музикална школа по тази метода, билъ преподавателъ въ разни колежи, ржводилъ детски концерти, 1872 бива назначенъ инспекторъ на музикалното обучение въ народнитѣ училища. Въ това си качество той се обявява противъ разпространената по това време „Тоника-солфа метода“, съ което, обаче, още повече съдействува за утвърдяването ѝ въ Англия. Редактиралъ сборници отъ пѣсни — духовни и свѣтски, писалъ: „Граматика на вокалната музика“ (1843), „Граматика на музикалната хармония“ (1852), „Граматика на контрапункта“ (1864), „История на модерната музика“, „Трети, или преходенъ периодъ на музикалната история“